

Ο ΑΝΟΗΤΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ (Λουκ. 12, 16-21)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Γαλήνη, στις 20/11/2005)

1. Η σωστή αντιμετώπιση

Ο άνθρωπος για να πορεύεται την οδό του Θεού, πρέπει να το κάνει αγώνισμα του. Γιατί τα τόσα που γίνονται και ακούγονται γύρω μας, όλα, μας αποπροσανατολίζουν. Μας κάνουν να χάνουμε τον δρόμο μας.

Παράδειγμα: Λέει η Αγία Γραφή: Ματαιότης ματαιοτήτων τα πάντα ματαιότης.

Απαντάει ο ανόητος άνθρωπος ο επηρεασμένος από το κοσμικό φρόνημα: «Εδώ είναι ο Παράδεισος, εδώ είναι και η κόλαση».

Λοιπόν τι γίνεται; Πού είναι η αλήθεια;

Ακούσαμε σήμερα την παραβολή «του άφρονος πλούσιου». Όταν την διηγήθηκε ο Χριστός πήρε την εντιμότερη και την πιο σεμνή εκδοχή για τον πλούτο που μάζεψε ο πλούσιος. Γιατί λέει απλά «ευφόρησε η χώρα του». Έκαναν πολλά εισοδήματα τα χωράφια του. Και επειδή μέχρι τότε το μόνο που σκεπτόταν ήταν πώς θα μαζέψει και πόσα θα μαζέψει, άρχισε να βασανίζει το μυαλό του, γιατί δεν είχε πού να βάλει την παραγωγή του. Οι αποθήκες του ήταν μικρές και δεν επαρκούσαν. Τελικά αποφάσισε: «καθελώ μου τας αποθήκας» θα γκρεμίσω τις αποθήκες μου. Θα χτίσω μεγαλύτερες. Θα τα μαζέψω όλα και μετά θα έχω την δυνατότητα να πω στον εαυτό μου: «Τώρα πια έχεις δικαίωμα να χορτάσεις τη ζωή και τον κόπο σου. Μάζεψες και έχεις. Τέρμα οι δουλειές, οι πίκρες και η στενοχώρια. Θα απολαύσουμε τα αγαθά μας»

Με μία τόσο όμορφη παραβολή ο Χριστός μας μιλάει για τους ανθρώπους που το φρόνημά τους είναι: «Πόσα χρειάζομαι για να φτειαχτώ; Πώς μπορώ να τα αποκτήσω; Γίνεται νόμιμα; Όχι! Και τότε τι χρειάζεται να κάνω; Καμιά δουλειά σκοτεινή. Δεν πειράζει. Ας γίνει, αφού βγάζει λεφτά, αρκεί να μην το πολυκαταλαβαίνει ο κόσμος. Δηλαδή τι δουλειά; Ε, να διακινήσουμε κανά ναρκωτικό και τα παρόμοια». Πόσα παράξενα ακούμε κάθε ημέρα... Που τα κάνουν οι άνθρωποι γιατί ξέχασαν να διαβάζουν το Ευαγγέλιο. Δεν λέμε για το διάβασμα που γίνεται μόνο με τα μάτια. Δηλαδή να κοιτάζει κανείς τις λέξεις

και να τις φωτογραφίζει. Δεν κάνει να φωτογραφίζουμε το Ευαγγέλιο, αλλά να το μελετάμε με τον νου και με την καρδιά.

Ακόμα ο Χριστός μας λέγει ότι δεν πρέπει να ξεχνάμε κάτι το βασικό: Τα αγαθά της γης δεν είναι για να τα χορτάσουμε. Δεν κάνει να πούμε στον εαυτό μας: «Έχεις πολλά αγαθά, φάε και πίε και ευφραίνου. Εξασφάλισέ τα για να είναι όμορφη η ζωή...»

2. Ποιά είναι η ομορφιά της ζωής;

Ποιά είναι η ομορφιά της ζωής; Η ομορφιά της ζωής είναι:

Πρώτον, να μην πάρουμε τον κατήφορο. Και να μην πέσουμε στο βούρκο. Τι κάνει κάποιος αν πέσει στις λάσπες; Πρώτη του κουβέντα είναι: Να βγω από δω μέσα και να τρέξω να πλυθώ.

Και εμείς πρώτη μας φροντίδα θα πρέπει να έχουμε να μην πέσουμε στο βούρκο. Στον βούρκο τον πνευματικό που βρωμίζει μέσα και έξω τον άνθρωπο. Αν όμως διαπιστώσουμε ότι πέσαμε, να πλενόμαστε, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα και να καθαριζόμαστε. Με την προσευχή μας, με την ανασύνταξη, με τον αυτοέλεγχο, με την εξομολόγηση, με την Θεία Κοινωνία που είναι το σώμα και το αίμα του Χριστού, που μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία.

Το δεύτερο που πρέπει να κάνουμε αδελφοί μου, είναι κάθε τόσο να απασχολούμε τον εαυτό μας με το ερώτημα: «περπατάμε σωστά;»

Έβαλε για στόχο του ο πλούσιος, λέει το Ευαγγέλιο, να αποκτήσει πολλά. Και αφού τα απόκτησε, τα έκλεισε στις αποθήκες του, έτριψε ικανοποιημένος τα χέρια του και είπε: «Ψυχή μου έχεις, έχεις, έχεις» Με τι χαρά τρίβουμε τα χέρια μας, όταν πάνε καλά οι δουλειές μας!

Αλλά ο Θεός του είπε: «Άφρον, ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου. Αυτά που μάζεψες, δεν μπόρεσες να τα κάνεις τίποτε ακόμη γιατί μόλις έκλεισες τις δουλειές σου. Ούτε ν' ακουμπήσεις στη γλώσσα σου κάτι δεν πρόλαβες. Σε ποιόν θα πάνε τώρα που πεθαίνεις;»

Οπωσδήποτε σε κάποιον άλλον θα πάνε. Ακόμα και στο αγαπητό σου παιδί αν πάνε, είναι «σε κάποιον άλλον» Και εσύ, άμα δεν έχεις τον Χριστό μέσα σου ούτε το παιδί σου αγαπάς όπως πρέπει. Και ούτε θα ευχαριστηθείς που θα τα κληρονομάει το παιδί σου. Γιατί θα σκέπτεσαι ότι δεν πρόφθασες να τα απολαύσεις εσύ. Πόσα ακούμε και βλέπουμε... Ακόμα και υπερήλικες

προσπαθούν να κρατήσουν όλα όσα έχουν για τον εαυτό τους. Να μην τα στερηθούν, να τα απολαύσουν, να είναι σίγουροι ότι... θα «πάνε» με τα αγαθά τους. Ούτε σκέψη να βοηθήσουν όχι ξένο, αλλά ούτε τα παιδιά τους. Γιατί;

Γιατί η αμαρτία τυφλώνει. Όταν το μυαλό του ανθρώπου και η καρδιά του δεν φωτίζονται από τον λόγο του Θεού και από την αγάπη του Θεού, τότε τυφλώνεται πνευματικά και γεμίζει εγωκεντρισμό, κακία, φιλαυτία, φαταουλισμό. Δεν αγαπάει κανέναν. Γι' αυτό ο Χριστός μας θυμίζει: «Α δε ητοιμάσας, τίνι έσται;» Σε ποιόν θα πάνε;

Πώς όμως μπορεί κάποιος, αυτά που έχει να τα αξιοποιήσει σωστά για τον εαυτό του; Το είπε ο Χριστός πολύ απλά: Αν δώσει ένα ποτήρι νερό στο διψασμένο. Αν δώσει ένα πιάτο φαγητό σε κάποιον που πεινάει. Εάν κάνει τον κόπο να επισκεφθεί εκείνον που υποφέρει, που είναι στη φυλακή, που είναι άρρωστος. Και το κάνει για την αγάπη του Χριστού, για την εντολή του Χριστού... Αυτός, θα πάει στον Παράδεισο.

Γράφει ένας μεγάλος συγγραφέας μια περιπέτειά του. Κάποτε με κατηγόρησαν για κάποιο θέμα, με έπιασε η αστυνομία και με περνούσαν στο δρόμο με τις χειροπέδες. Ο κόσμος γύρω με γιουχάιζε, λέγοντας πως είμαι εγκληματίας. Σε κάποια στιγμή είδα ανάμεσά τους έναν άνθρωπο που έβγαλε το καπέλο του και μούκανε μία υπόκλιση. Δεν τον γνώριζα. Αλλά αυτός βλέποντας έναν άνθρωπο ταλαιπωρημένο, έσκυψε το κεφάλι του και έκανε μια υπόκλιση. Και τότε εγώ κατάλαβα τι σημασία έχουν τα λόγια του Χριστού που λένε για την αγάπη στον πλησίον και είπα: «να μια ενέργεια για την οποία αξίζει ο άνθρωπος να πάει στον Παράδεισο»

Ποιά ήταν αυτή η ενέργειά; Συμπόνεσε έναν συνάνθρωπο που ήταν σε άθλια κατάσταση.

3. Προσοχή στον κατήφορο

Για να φτάσει κανείς να συμμετέχει στον πόνο του άλλου, πρέπει να καλλιεργεί τον εαυτό του. Καλλιεργούμε τον εαυτό μας, όταν κάθε ημέρα διαβάζοντας το άγιο Ευαγγέλιο, τον παρακολουθούμε να δούμε: «Τι κάνω; Τι δεν κάνω; Τι πρέπει να κάνω; Πώς πρέπει να σκέπτομαι; Πώς πρέπει να αισθάνομαι;» Άμα αυτά δεν τα κάνουμε, αλλά κοιτάζουμε μόνον: Πώς είναι η τσέπη μου; Πώς είναι το πιάτο μου; Πώς είναι το σπίτι μου; Πώς πάει το αυτοκίνητό μου; Πώς είμαι εγώ; Τότε κάτι δεν πάει καλά.

Η Αγία Γραφή και η ιστορία της Εκκλησίας μας, μας μιλάει για ανθρώπους που

ήταν πλούσιοι. Ο Αβραάμ, ο άγιος Βασίλειος, ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος ήταν πλούσιοι. Και πολλοί άλλοι Πατέρες ήταν πλούσιοι. Και ο άγιος Νικόλαος ήταν πλούσιος. Αλλά από την στιγμή που κατάλαβαν οι άγιοι Πατέρες τι σημαίνει Θεός, Βασιλεία του Θεού, ψυχή και αιώνια ζωή, έγιναν καλόγεροι και σκόρπισαν όλα τους τα υπάρχοντα σε ελεημοσύνες και σε καλές πράξεις. Και έγιναν για την αγάπη του Χριστού φτωχοί. Επειδή κατάλαβαν ότι προτεραιότητα στη ζωή μας έχει η Βασιλεία του Θεού.

Για μας τι έχει προτεραιότητα;

Μια προτεραιότητα για τον καθένα είναι η οικογένειά του. Όποιος δεν φροντίζει, λέει ο απόστολος Παύλος, για τα παιδιά του, για τους δικούς του, είναι σαν να μην πιστεύει. Έχει χρέος ο πατέρας και η μητέρα να φροντίζουν για τα παιδιά. Να φροντίζουν να τα αποκαταστήσουν, να τα μορφώσουν, να τους δώσουν εφόδια για τη ζωή.

Όμως ο χριστιανός, δεν πιστεύει ότι όλα αυτά θα τα πετύχει μόνο με τον αγώνα του. Αλλά ξέρει ότι χρειάζεται πρώτα η ευλογία του Θεού. Γιατί καμιά φορά μαζεύεις μια ζωή για τα παιδιά σου και αυτά τα σπαταλάνε σε δύο ημέρες. Λες και είχαν κατάρα. Γιατί τα μάζεψες χωρίς να φροντίσεις να έχεις ευσπλαχνία στους φτωχούς, χωρίς φόβο Θεού, και χωρίς να έχεις το μυαλό σου στο λόγο του Θεού και στις εντολές του.

Έγραφε ένα βιβλίο: «Σήμερα έχουμε πάρει ένα κατήφορο. Είμαστε σε μια κατάσταση κατάρα. Το εθνικό σύνθημα των Ηνωμένων Πολιτειών όταν δημιουργήθηκαν ήταν: «wetrusttoGod». Εμπιστευόμαστε την ύπαρξή μας στο Θεό. Σήμερα οι Αμερικάνοι κοροϊδεύουν και λένε: «φτάσαμε να λέμε: «wetrusttogold». Εμπιστευόμαστε μόνο το χρυσάφι. Και ειδικότερα το δολλάριο». Όποιος αφήνει να πέφτει σ' αυτόν τον κατήφορο και να πιστεύει εξασφάλιση της ζωής του το χρυσάφι, το κομμάτι της γης, το σπίτι του, το αυτοκίνητό του... και όχι την τήρηση του θελήματος του Θεού, την πίστη στο Θεό, την ελπίδα στην αιώνιο ζωή, ο άνθρωπος αυτός είναι όμοιος με τον άφρονα πλούσιο. Είναι όμοιος στο μυαλό. Μπορεί να μην είναι όμοιος στην τσέπη και στα αποκτήματα, αλλά ο Χριστός, ανεξάρτητα από τα πόσα είναι τα αποκτήματα του καθενός, θέλει να είμαστε εσωτερικά δικοί του. Γιατί ο άνθρωπος είναι εκείνο που είναι εσωτερικά.

«Ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου». Τι απλά λόγια, αλλά τι φοβερό που είναι εκείνο που κρύβεται από πίσω. «Απαιτούσι την ψυχήν». Ποιός την απαιτεί; Ο Χριστός όταν θέλει να την πάρει, στέλνει τους αγίους αγγέλους του, παραλαμβάνουν την ψυχή και ο άνθρωπος φεύγει με ειρήνη και γαλήνη, για να πάει κοντά στο Χριστό στη Βασιλεία του, επιτυχημένος. Τα δαιμόνια λοιπόν απαιτούν την ψυχή και είναι φυσικό να τρέμει ο άνθρωπος.

Ποιό είναι το κατάντημα του άφρονος πλουσίου και εκείνων που σκέπτονται

όμοια μ' αυτόν; Όχι μόνο δεν θα απολαύσεις τα αγαθά σου, του είπε ο Θεός, αλλά κατέστρεψες τον εαυτό σου, μια για πάντα.

Δεν είναι ότι θα πάθεις ένα απλό φιάσκο. Κοπιάζα δηλαδή, περίμενα, έλπιστα και δεν βρήκα τίποτα. Αλλά είναι μία φοβερή κατάσταση που μας περιμένει. Γιατί όταν κολλάει η καρδιά μας στα επίγεια, κοβόμαστε από την ελπίδα στο Χριστό και από την ελπίδα στην αιώνια ζωή.

Αδελφοί μου. Να μας φωτίσει ο Θεός να δούμε το αληθινό συμφέρον μας. Αλλά να βοηθούμε και εμείς λίγο τον εαυτό μας, μελετώντας τον λόγο του Θεού, αναπλάττοντας και αναμοχλεύοντας μέσα στην καρδιά μας εκείνα τα λίγα που ξέρουμε. Και φροντίζοντας να τα αυξάνουμε με τη μελέτη των εκκλησιαστικών βιβλίων, για να φωτίζεται ο νους και η καρδιά μας, και να μπορέσουμε έτσι να γίνουμε λίγο καλύτεροι χριστιανοί. Αμήν.-